

MARKUS AHONEN

Anna pahan kiertää

MARKUS AHONEN

Anna pahan kiertää

Isaksson #6

Romaani rikoksista ja yhteyden menettäneistä

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämän kirjan kirjoittamista on tuettu
Taiteen edistämiskeskus TAIKE:n kirjastoapurahalla.

© WSOY JA MARKUS AHONEN 2021

ISBN 978-951-0-47380-1

PAINETTU EU:SSA

*Tämä romaani on omistettu pojalleni Laurille ja
lapsuudenlähiöni Martinlaakson kasvateille.*

»Eikä ole ketään, joka pitää tuskasta sen itsensä tähden,
ja sitä näin ollen haluaisi.»

-CICERO-

»Älä unohda minua.»

VONDIE CURTIS-HALLIN ESITTÄMÄ MIES

ELOKUVASSA RANKKA PÄIVÄ

Prologi

Näin sen kaiken siis piti loppua.
Ulko-ovi oli sulkeutunut ja hän oli yksin. Ei sillä mitään väliä ollut. Kukaan ei käynyt kyselemässä hänen kuulumisiaan tai päivän suunnitelmia. Ollut kiinnostunut hänen elämästään millään tavalla.

Päiväkirjan hän sulkisi lukolliseen kirjoituspöydän laatikkoon. Sen ne saisivat kaivettua esille ja luettua läpi sitten kun kaikki olisi jo ohi. Liian myöhään. Ne saisivat katua kaikkea jälkikäteen.

Ehkä koko teksti olisi maailman mullistava paketti, jota osteltaisiin sivuraiteille joutuneille tai lohdutusta kaipaaville ja antamisen yhteydessä sanottaisiin kauniit sanat: »Sinä et ole yksin.» Pelastettaisiin maailma sielu kerrallaan. Ostettaisiin oma huono omatunto puhtaaksi, kun aikaisemmin ei ollut osattu ottaa ihmisiä alkeellisimmillakaan tavoilla huomioon, vaikka oltiin hyvien ihmisten kirjoissa.

Hän hymähti itsekseen, koska oli ymmärtänyt ajatelleensa maailman paremmaksi paikaksi kuin se todellisuudessa oli. Kirkas verhon välistä viiltävä valo tuntui epätodelliselta. Mitä hyötyä siitäkään oli, sillä aurinko keinahti valona taivaalla vain lyhyen hetken. Se katosi horisontin taakse ja toi pimeään, jonka kaikkia aisteja lamauttava vaikutus ei kadonnut edes valoisina hetkinä mielestä ja kehosta.

Hän oli ollut uupunut jo kauan. Mikään lepo tai toivottu kaunis teko ei ollut väsymystä helpottanut. Hänen ruumiinsa oli ollut pinkeä ahdistuksesta niin kauan kuin hän vain jaksoi selata kalenteria taaksepäin.

Oli kulunut päivä. Toinen. Viikkoja ja kuukausia ja vuosia ilman minkäänlaista muutosta. Maailma vain paheni, tie kapeni ja ympärillä olevat seinät nousivat yhä korkeammiksi. Ne peittivät pian koko taivaan, joka harvoin oli sininen. Lämpö oli kadonnut, kun muuri oli peittänyt lämpöä tuottavan lähteen.

Sanat sinkoilivat päässä. Sanat ja teot. Joku olisi saattanut muuttaa kaiken sanomalla edes kerran kauniisti tai koskettamalla käsivarteen lempeällä tavalla.

Mutta kukaan ei sanonut mitään. Kukaan ei koskettanut muuten kuin lyömällä. Ei silloinkaan, kun hän oli yrittänyt itse olla reilu ja ystävällinen. Hän oli yrittänyt näyttää, ettei ilkeys ole aina tässä maailmassa vallitseva tila.

Oli maanantai. Boomtown Ratsin kappale »I Don't Like Mondays» soi kaiuttimista niin kuin aina niinä aamuina, jolloin hän saattoi ymmärtää, miten jollain ihmisellä viimeinen kuminauha katkeaa, nalli napsahtaa, kone keittää yli. Ihmismieli antaa periksi ja tarttuu aseeseen. Kun hiljaisista hyväksyjistäkin on tullut silmissä vastustajia.

»Olisitte tehneet jotain. Edes yhden ainoan kerran.»

Reppu oli täynnä. Hän oli hankkinut ilmakiväärin ammuksia eri kaupoista pitkin vuotta. Ostanut niitä kuin olisi matkannut niiden kanssa mökille ampuakseen ne siellä olevalla aseella. Mukaan hän oli sekoittanut rautakaupan varastosta nappaamiaan ruuveja.

Kemikaalit hän oli kerännyt käydessään kaupoissa ja tuttavillaan. Oli yhdistellyt niitä opiskeltuaan, miten ne yhteen sekoitetuna reagoisivat.

Siitä, että ilotulitteita myytiin avoimesti kauppakeskuksissa, oli ollut hyötyä. Ja siitä, että joku säilöi kaiken tavaransa kerrostalon

verkkokellarissa tavallisimman lukkomallin taakse. Sen sai auki hyvin helposti.

Hän oli valmis. Taivaalle noussut aurinko kulki kiivaana taivaankannen yli ja paloi loppua kohti kuin lyhenevä sytytyslanka.

Vain pari yhdistämistä ja se olisi siinä.

Hän veti vetoketjun varovasti kiinni ja nosti repun olalleen.

Äkkiä hänet valtasi suunnaton levollisuuden tunne. Hän oli viimein antanut periksi. Hän saattoi kuvitella mielessään niiden yllättäneet ilmeet, kun ne viimein tajuaisivat.

Hän näki mielessään nopan, joka pyörähteli ilmassa hänen päästettyä siitä irti.

Hän oli vierittänyt vastuun muualle ja odotti, minkälainen kaiku hänen huutoonsa vastaisi.

Nyt mikään ei ollut enää hänen vallassaan. Itse ne olivat kivenneet oman tiensä helvettiin.

Vain yksi sana tai teko saattoi ratkaista, räjähtäisikö koko maailma ympäriltä.

OSA 1

1.

Hietaniemen hautausmaan takana pyörähteli tuuli, mutta se laantui aivan kuin myrskyn edellä.

Konserttipaikka oli täynnä ja kassi odottamassa kulman takana Keski-Töölön oloihin harvinaisessa pensaikossa piilossa. Pitkähiuksinen nuori mies voisi aina sen noutaa, jos siltä tuntui. Illasta olisi voinut tulla räjähtävä. Sopiva tähän aikakautteen.

Edellisenä vuonna moni julkkis oli kuollut, poliittiset myrskyt olivat rieponeet ihmisten mieliä ja raivopäinen maailmasta vihainen humalainen ajanut ihmisjoukon päälle Lönnrotinkadulla. Kotilähiössä Kannelmäessä toimitusjohtaja oli surmannut nuoren naisen.

Hapa oli viettänyt kevättä Sitratorin penkeillä ja lähipubeissa ja kuunnellut keskusteluja. Päässä pyörähteli. Niin hän kertoi Miskalle ja Epulle ja vekslaili päässään ajatuksia, joista Miska ei päässyt aina selville. Hapan pää oli muuttunut toisenlaiseksi edellisesän Flow-festivaalin tapahtumien jälkeen. Kun oli tapahtunut loppuräjähdyks. Tai alkuräjähdyks. Miten sen otti, mihin suuntaan ajatus jaksoi kulkea, kun ihmisen eteen tuotiin tahtomatta lopullinen hetki. Tilanne, jota ei voinut enää paeta vaikka kuinka halusi.

Sinä päivänä tulevaisuus oli ollut auki. Maailma oli raottanut jostain välistä valoa myös Kannelmäen elementtikerrostalojen keskelle. Hapa oli hymyillyt kuin hän olisi rakastunut.

Kunnes satunnainen tulimyrsky vei kaiken.

Tänä iltana Hapa ja Eppu odottivat Korjaamon ulkopuolella ennen kuin he matkasivat halki Töölön katujen kohti meren ranta. He katselivat kantakaupungissa asuvien ikkunoissa näkyviä valoja ja kuvittelivat hyväosaisten juuri availevan kuohuvaa. Oli poksauttamisen aika! Niin heilläkin, Miska tajusi tämän nähdes- sään Hapan silmissä viimeisen vuoden aikana ajoittain katseen, jossa silmät liikkuvat niin kuin pimeydessä saalistaan vaanivalla pedolla. Etsimässä kohdetta. Kuka vain osuisi tielle.

Nuori poika nousi pimeydestä hautausmaan muurien yli juuri kun Hapan kasvava kiihtymys iski oikeassa kulmassa juotuihin viinoihin ja napattuihin aineisiin. Pullisti käsivarsissa olevat veri- suonet lihasten päälle. Se sai otsassa näkyvän suonen näkyvästi sykkimään niin kuin ihmiseen olisi virrannut elämä pullonkaulan kautta ja paisuttanut sen räjähdyspisteeseen.

»Tapa se, tapa se!» hän kuuli Hapan manaavan hänelle niin kuin he olisivat veljiä edellisesän jälkeen. Orvoiksi jääneitä jo täysikasvuisia poikia.

Hautausmaan muuri tuntui merkityksettömältä. Mikä ero oli ruumiissa kaduilla tai hautojen pimeydessä. Iskujen jälkeen poika korahteli vielä ja Miskasta tuntui kuin se olisi yrittänyt sanoa nimiä, mutta Hapa ei antanut armoa.

»Tuki suus», Hapa sanoi ja työnsi hanskan hädin tuskin tajuis- saan olevan pojan suuhun. Hän veti kassia lähemmäs ja repi repun sivussa olevaa vetoketjua auki. Se oli jäänyt jumiin.

»Mikä tässä nyt on?» Hapa sanoi, jatkoi repimistä, kiroili ja kuuli kauempaa lähestyvän äänen ennen kuin Miska huomasi itse mitään. Joskus Hapan aistit olivat kuin koiralla, joka alkoi hauk- kua jo parikymmentä sekuntia ennen kuin tutun auton moottorin ääni kuului muiden korviin.

»Mennään!» Hapa huusi, ja he juoksivat muurin varjoissa pakoon kohti keskustaa. Kiipesivät muurin yli hautausmaalle ja

viilettivät hautakivien ja komeiden sukuhautojen väleistä nurmien yli. Tuijottivat Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkkiä ja Miska muisti puheet taiteilijakukkulasta, jonne pääsivät kaikista tunnustetuimmat taiteilijat.

Muurin takana Mechelininkadun alkupätkää kulkevat autot sujahtelivat päivisin, mutta nyt oli hiljaista. Päässä kohosi pauke ja sydän sykki. Se hakkasi niin, että Miskasta tuntui että se olisi voinut minä hetkenä tahansa revetä rinnassa. Sydämen paikalla oli tänä iltana helvetinkone.

Miska ei ollut varma, mistä päin auton ääni kuului. Nuoren pojan hattu oli pudonnut hakkaamisen tiimellyksessä maahan, Eppu oli napannut Hapan käskystä mukana olleen kitaralaukun ja pojan repun.

Lapinlahdentiellä he nousivat aidan yli, olivat kuulevinaan Mechelininkatua jälleen lähestyvän auton ja piiloutuivat ortodoksisen hautausmaan pensaaseen odottamaan, että auto menisi ohi. Se kääntyi Eteläiselle Rautatienkadulle.

Laskeutui hiljaisuus. Kaupungin syke hidastui odottavaan lepotilaan.

»Nyt on flow päällä», Hapa sanoi. Hetken Miska mietti, oliko se vitsi. Harvat katulamput hädin tuskin valaisivat aluetta. Entisen Lapinlahden mielisairaalan suunnasta näkyi valoja. Hän oli kuullut firmoista, jotka olivat perustaneet startup-toimistojaan entiseen hourulaan.

»Flow?» hän kysyi ja näki pensaan pimeydessä kaverinsa silmissä aineiden tai muistojen tuoman kiillon.

»Älä kysy», Hapa sanoi ja Miska kuuli, kuinka Hapa yritti avata repun vetoketjua uudelleen. Surina kuului, kun ketju avautui tällä kerralla vaivatta. Hietaniemenkadun taakse jääneen muurin varjossa edelleen makaava nuori poika oli onnekas. Joku toinen saisi kärsiä.

»No nyt!»

Miskan päässä soivat patarummut, vaikka konserttipaikka oli jo tyhjä ja Hapan pullosta otetut huikat nousseet päähän tasamaan oloa. Aivokoneiston irtonaiset kuulalaakerit kolistelivat pitkin avautuneita väyliä kuin flipperissä. Odottivat pallon putoamista pelikentälle ammuttavaksi jälleen ylös. Pam!

»Kattokaa. Tuolta se tulee», Hapa sanoi, ja Miska tiesi pallon osuneen jättipottiin.

»Kuka?» Eppu kysyi hiljaa kuin ei olisi ymmärtänyt tai luuli muurin varjossa makaavan poikasen heränneen äkisti ja kävelevän vahingoittumattomana heitä kohti.

»No se. Joku joka luulee, että sillä menee hyvin. Nyt meitä ei keskeytetä», Hapa murahti.

Nuori poika makasi vain satojen metrien päässä Hietanienkadun varrella, mutta nyt uusi kohde saapasteli kulman takaa keskustan suunnasta. Jo kauempaa näki, että sillä oli siisti vaatetus, kulku määrätietoisesti eteenpäin menevää sorttia. Ehkä tuo etukenossa huojuva kuikelo oli niitä startup-miehiä, jotka makasivat toimistolla lyhyet yöt futon-patjoilla ja nukkuivat vain pakollisen ehtiäkseen paremmin välttelemään veroja ja tekemään massia. Niistämään toisten nenistä tuohet ja repimään selkänahasta voitot.

»Hähää!» Hapa sanoi ja hyppäsi pensaasta tielle miehen eteen.

»Jestas, säikähdin», mies sanoi. Hänen kasvonsa olivat kuin nädällä biologian oppikirjassa. Ennen kuin Miska tajusi mitään, Hapa oli jo lyönyt miehen maahan, potkinut kyljet kipeiksi ja siirtynyt pääpuolelle. Miska kuuli ruston rusahtavan jostakin.

»Älkää!» uhri huusi, ja Miska kuuli, miten miehen ääni oli verestä sakea. Tyyppi voisi kuolla keuhkoihin tunkevaan vereen, jos kukaan ei auttaisi. Jos paikalle ei ehtisi poliisi, ambulanssienkilöstö tai ensiapua osaava ohikulkija.

Marian sairaalaan ei voinut olla matkaa kuin joitain satoja metrejä. Mutta he olivat tässä. Niin lähellä, mutta toivottoman kaukana.

Mies hiljentyi, mutta silmät olivat auki. Ne katsoivat lasittuneesti hänen yllään riehuvaa hahmoa.

Yhtäkkiä se mylvi pelottavasti mongertamalla niin kuin hidastetussa kuvassa matalaääniseksi muuttunut Val Kilmer Jim Morrisonina Oliver Stonen elokuvassa. Kunnes kuva nopeutui, amfetamiini ajoi Hapaa tavalla, jota ei pysäyttäisi mikään.

Hapa sitoi miehen kädet, avasi repun ja otti sieltä putkilon. Hän tunki sen tajuissaan olevan, apua huutavan miehen suuhun. Kaatoi putkiloon jotain ja veti sytytyslangan. Se oli pitkä.

»Alkuräjähdytys!»

Hapa sytytti tulilangan palamaan. Se säkenöi kujalla kuin he olisivat viettäneet uutta vuotta tai juhlistaneet Helsinki-päivää.

Mechelininkatua kulki ambulanssi pohjoisen suuntaan. Miska saattoi kuvitella lämpimissä ja valoisissa asunnoissa avautuvien samppanjapullojen korkkien poksahdelevan. Ihmiset katsoivat toisiaan silmiin kuin maailmassa olisi vain hyvää ja odotettavaa.

He olivat jo kaukana, kun ääni vihdoin räjähti ilmoille. Se oli tukahtuneempi kuin hän oli luullut. He olivat silti saaneet aikaan toivomansa hälytyksen.

Tämä oli vasta alkua.

2.

» **R**adan reunalla kulkeneesta miehestä oli annettu varoitus jo radion kautta, mutta eivät olleet löytäneet. Oli ehkä poistunut radalta ja painunut puskaan piiloon. Kunnes taas vähän myöhemmin miehen oli nähty istuvan Kehä I:n ylittävän sillan reunalla. Juna oli painellut ohi ja kuljettaja hälyttänyt keskukseen. Vastaan tuleva juna oli kuitenkin ehtinyt jo lähteä Kannelmäestä Pohjois-Haagaa kohti, ja hän oli ilmeisesti siinä välissä ehtinyt kävellä takaisin raiteille. Kuski oli junan tullessa mutkaan ehtinyt nähdä miten mies oli äkkiä lopettanut nilkuttamisen kuin ei olisi rampa ollutkaan», Helsingin poliisilaitoksen väkivaltarikoksia tutkivan yksikön rikosylikonstaapeli Markku Isaksson selitti Jyllille ja katsoi radalta löytynyttä lompakkoa. Ajokortti oli ehjä ja Isaksson ehti miettiä oliko sitä pitkään aikaan mihinkään tarvittukaan. Kenties koskaan.

Aamun ensimmäiset autot matkasivat jo Kehä I:tä pitkin, ja Isaksson saattoi haistaa kevään tuoksun. Vappu oli jo ohitettu, koulujen kesälomat hämmöttivät jo, valoisat yöt olivat saapuneet. Silti hän aisti pimeyden voimien läsnäolon. Hän näki radan länsipuolen pensaiden takaa Kannelmäen Viulupolun harmaat kuutiomaiset elementtikerrostalot. Niissä oli kirjoilla tämäkin nuori ihminen. Oli kenties kadonnut yön pimeinä hetkinä omiin syövereihinsä ja tehnyt päätöksensä. Hän oli onnistunut kiipeämään invaliditeetistään huolimatta verkkoaidan yli ja pohtinut

aamuyön tunteina, pudottautuako junaradan sillalta alas Kehä I:n autojen keskelle vai jättäytyäkö kotiasemansa ja Pohjois-Haagan aseman välillä paikallisjunan alle. Valinnut jälkimmäisen ja jättänyt terveyskeskuksesta saadun harmaamuovisen kynnärkepin nojaamaan sillan kaiteeseen. Se nojasi samalla tavalla yksinäisenä kuin aivan toinen kävelykeppi Huopalahdentien asunnossa, joka oli aikoinaan kuulunut säveltäjämestari Jean Sibeliukselle. Perintönä keppi siirtyi aina asunnon omistusvaihdosten mukana seuraavalle omistajalle. Tämäkin keppi periytyisi jollekin, Isaksson ajatteli, todennäköisesti Sibeliusta vähemmän onneksaalle.

Isakssonin mieleen palasi kesäilta joitain vuosia aikaisemmin Kulosaaren sillalla. Tuolloin hän oli hypännyt nuoren itsemurhakandidaatin perässä mereen ja saanut nuorukaisen takaisin elämään. Nyt radalla kävellyt ihminen oli kirjaimellisesti palasina, ja hän mietti kuinka kauan miehen elämä oli sitä ennen ollut.

»Siellä oli lompakossa kuitteja. Kaveri oli niitä Flow-festivaalin räjähdysuhreja. Takana iso nippu leikkauksia ja passitus Kelan asiakkaaksi.»

»Ties mitä kipuja on kärsinyt koko tämän ajan», Jylli murahti, ja Isakssonista tuntui kuin he olisivat jälleen olleet Katri Valan puiston kukkulalla ja tunteneet Suvilahden festivaalialueen pommiräjähdysten aiheuttaman jättimäisen paineaallon.

Edellisvuoden räjähdys Flow-festivaaleilla oli ollut jättimäinen isku Suomen mittakaavassa, mutta sitä eivät olleet tehneet terroristit vaan rahaa toisaalla tehneet ryöstäjät. Sieluttomat ihmiset olivat ajatelleet vain omaa taloudellista etuaan.

Isakssonin tytär Anna oli syntynyt räjähdystä seuranneena aamuyönä. Samana yönä sairaaloihin oli kärrätty sadoittain loukkaantuneita ja jo menehtyneitä. Hän oli katsonut Naistenklinikan ikkunasta valoisana avautuvaa taivasta ja ihmeteltyt, miten aamu saattoi näkyä eri ihmisille eri tavoin kun kaupunki oli käymässä tragediaansa läpi.

Isaksson mietti menneitä vuosia. Vuotta, jonka hän oli avioeronsa jälkeen asunut Heinolasta muuton jälkeen Myyrmässä, kunnes oli löytänyt pienen asunnon Kruununhaan Kristianinkadulta. Hän mietti, olisiko hän voinut olla yksi niistä aamuisin töihin lähtevistä naapureista, joka ei ollut koskaan huomannut tämän vielä nuoren ihmisen pahaa oloa.

Oli ollut kiireitä. Perhe kasvatettavana, aikataulut muuttuivat koko ajan. Hoidettaviin asioihin kuului myös edellistalvena äidiltä tyhjäksi jäänyt lapsuudenkoti Myyrmässä. Edellisyksy oli mennyt äidin sairastaessa yllättävän rauhallisesti, ja viattomien lasten päivän iltana äiti oli nukkunut pois Peijas-Rekolan sairaalassa. Nyt Isaksson oli heidän pienen sukunsa vanhin.

Yksinäisyys ja vastuu koskettivat hänen harteitaan. Oli huolehdittava läheisistä kotona ja oltava töissä edes jonkinlainen turva ihmisille. Vielä edellisaamuna Isaksson oli pitänyt sylissään avovaimoiaan Ninaa ja kulkenut pieni tyttärensä sylissään pitkin heidän Vuosaaren kotiaan, jonne he olivat muuttaneet hiljattain. Lokitien omakotitalon ostaminen oli ollut täydellinen päätös. Edellinen omistaja, jonka hän oli oppinut tuntemaan Vuosaaren rippileiriläisiin kytketyn murhasarjan myötä, oli muuttanut vuosikymmenten jälkeen saamansa elämänsä rakkauden kanssa naapuritaloon.

Jos jotain meni rikki, mies saapui auttamaan. Töiden ohessa mies oli aloittanut uusien kirjallisten töiden tekemisen ja takoi uudehkon omakotitalon kellarisopessa romaaneja niin kuin vuosien ajan ennen koko vyyhden selviämistä. Paransi osaltaan maailmaa, johon Isaksson ja Nina olivat tuoneet tyttärensä sinä päivänä, jona Helsingin seutua piinannut ryöstövyyhti surmatöineen oli paljastunut. Samana päivänä kylmiä tapauksia tutkinut Tapio Rähä oli saanut luodin päähänsä maisemapaikallaan Pohjois-Espoon Kaitalammen kalliolla, maannut pitkään leikkauspöydällä ja jäänyt nipin napin henkiin.

»Tervetuloa maailmaan!» joku olisi voinut sarkastisesti huutaa, mutta Isaksson oli päättänyt, että niin kauan kuin antoi rakkautta kaksi kertaa kohtaamansa vihan verran takaisin, maailma pysyi edes jotenkin tasapainossa.

Hyvyyteen oli uskottava – ’Bonitas’, niin kuin hän oli teinikäiseltä pojaltaan Antilta latinan kielestä oppinut. Todennut sen hienoksi sanaksi ja huomannut Antin ottaneen sen aloittelevan bändinsä nimeksi.

Isaksson oli ollut kuukausia aikaisemmin katsomassa kulttuurikeskus Korjaamolla Keski-Töölössä nuorten bändien katselmusta ja ymmärtänyt vasta nyt, miten taitava soittaja hänen poikansa olikaan. Minkälaisia melankolisia säveliä elämä mutkineen oli taiteeseen tuottanut. Uusia vaikutteita Antti oli löytänyt myös oleskellessaan kesällä Isakssonin siskon Marin perheen luona Irlannissa. Samoja säveliä Antti oli ollut edellisiltanakin soittamassa Korjaamolla. Ehkä sieltä löytyisi mahdollisuuksia edetä musiikin maailmassa.

Kaikki tarvitsivat jonkin pakotien. Sellaisen olivat löytäneet nämä bändien pojat ja tytöt, jotka olivat kaikki nämä vuodet hankkineet uusimmat levyt, kaivaneet vanhempiensa vinyylilevyarkistoja ja uppoutuneet YouTuben syövereihin linkki linkin perään. Sieltä he etsivät elämälle sisältöä ja merkitystä.

Näillä nuorilla oli unelmia ja tavoitteita. Hän muisti nuoruuden vuosiltaan samanlaisen bändikatselmuksen Savoy-teatterissa. Hän muisti edelleen Shade-nimisen vantaalaisyhtyeen ja pystyi edelleen laulamaan sanasta sanaan, nuotista nuottiin kappaletta »Wheels Turn Once More».

Nämä kaikki yhtyeet tavoittelivat paikkaa auringossa, monet olivat laittaneet koko tulevaisuutensa yhden kortin varaan. Jos unelma romahtaisi, ei olisi mitään. Kun ei ollut muutakaan.

Ellei sitä ennen tullut stoppia. Isaksson ei ollut unohtanut Tapio Räihää, joka oli vuosikaudet sinnikkäänä puskenut läpi

teorioitaan pimeiksi jääneistä tapauksista. Räihä oli yksinäinen, joskus jopa poliisien työyhteisössä sivuutettu ja naureskeltu susi, jonka ampujaa ei ollut vielääkään löydetty.

Räihän jättämien avoimien tapausten tutkimuspapereiden merkintöjä oli yritetty tulkita, mutta edes Isaksson ei ollut onnistunut pääsemään täydellisesti niistä perille, vaikka oli tuntenut Räihän ja tämän tutkimukset paremmin kuin kenties kukaan muu. Räihällä oli tapana pitää tutkimusten uudet käänteet omana tietonaan ja kertoa ne vain kaikista uskotuimmalle, joksi oli vasta hiljattain valikoitunut Isaksson. Eikä Isaksson itse tiennyt miksi, vaikka moni muu näki hänessä ihmisten kunnioittamisen ja kuuntelemisen taidon. Hän oli poliisi, jolle saattoi avautua ja kertoa kaiken. Rikollinenkin.

Räihä oli lähettänyt Isakssonille tekstiviestejä, jotka tuntuivat arvoituksellisilta kutsuilta milloin mihinkin mystiseen tai auki jääneeseen rikospaikkaan. Vihdin kolmoismurhan tapahtumapaikalle tai Kaitalammen kalliolle, jossa Räihä itse oli melkein menettänyt henkensä.

Räihän viimeistä tekstiviestiä ei Isaksson vielääkään ymmärtänyt.

Nyt löytyi: Oiva keino päästä ratkaisun ytimeen. Aivan hullu juttu. Ehditkö nähdä huomenna? Räihä oli viestittänyt viimeisinä hetkinään. Sitten yhdeksänmillisen pistoolin luoti oli iskeytynyt odottamatta päähän. Paikalle ensimmäisenä tullut poliisipartio luuli tapausta itsemurhayritykseksi, vaikka asetta ei löytynyt edes rantavedestä tutkimuksen ensimmäisinä päivinä.

Tuntui kuin Räihältä olisi jäänyt kertomatta jotain olennaista. Koko tutkimukseen liittyvän aineiston kokoava kollaasi, joka olisi voinut viedä heidät Malminkartanoon päättyneen surmavyyhden todelliseen ratkaisuun. Niin Isaksson uskoi.

Hän muisti sen talven, jona heidät oli hälytetty Iso Roobertin-kadulla sijaitsevaan asuntoon tutkimaan päihdeongelman

ja häijynä miehenä tunnetun maalari Aulangon kuolemaa. Ampumaitsemurha oli todettu lavastetuksi. Pian Havukoskelta kadonnut pienen luokan huumekauppias ja narkomaani nimeltä Hukkanen oli löydetty kuolleena jakomäkeläisen kerrostalon läheisestä pienmetsiköstä. Samassa vyyhdessä Kampissa ravintolaa vetänyt Hiltunen-niminen mies oli surmattu myyrmäkeläisen squash-hallin pukuhuoneeseen. Paikalta paenneen tekijän varastamaa autoa oli jahdattu aina Pohjois-Espoon Kaitalammelle asti, mutta lammen jäiden läpi uponneesta autosta ei ollut lopulta löytynyt ketään.

He olivat löytäneet Stefan Gugelgen -nimisen yhteiskunnan laidoille ajautuneen henkilön majailemasta ulkomailla töissä olleen veljensä asunnosta Malminkartanosta. Juuri ennen rynnäkköä paikalle oli osunut Paarma-niminen vanginvartija, jonka Gugelgen oli ampunut heti kotiovelle. Rappukäytävään noussut Tapio Räihä partiokavereineen oli loukkaantunut tulitaistelussa, mutta perässä täydessä varustuksessa paikalle saapuneet Isaks-son ja Jylli olivat joutuneet tulitaistelussa ampumaan Gugelgenin kuoliaaksi.

Jalkavammastaan toipunut Räihä oli pyöritellyt tapausta pääsään ja kehitellyt teorioitaan. Jokin ei ollut täsmännyt. Siitä Räihä oli kuullut naureskeluja, mutta pitänyt päänsä, sillä jälkitutkinnan epäloogisuuksia ei voinut kiistää. Ehkä rynnäkössä menehtynyt Stefan Gugelgen ei ollutkaan syyllinen Punavuoressa, Jakomäessä ja Myyrmäessä kuolleiden samanikäisten miesten murhiin, jotka oli laitettu samoissa kouluissa kasvaneiden ja samoilla alueilla asuneiden entisten länsivantaalaisten nuorten kahinoiden piikkiin.

Viimeisinä aikoina Räihä oli onnistunut jäljittämään Kaitalammen länsirannalla viikkoja tyhjiään olleen talon pihasta varastetun auton. Se oli löydetty selittämättömällä tavalla upotettuna Lammin Evolla sijaitsevaan hiekkakuoppaan. Talolla oli

käyty talon omistajien ollessa lomalla ja anastamispäivämäärä voitu haarukoida vain pariin päivään juuri Kaitalammen takaa-ajomyllytyksen aikoihin. Melkoinen yhteensattuma, jolle ei ollut löytynyt selitystä, mutta uusiin tutkimuksiin se ei johtanut. Syylinen oli jo tiedossa, eikä Gugelgen ollut enää tässä maailmassa kertomassa, oliko hän ajanut auton Kaitalammen rannoilta Evolle ja tullut takaisin. Vai oliko sen tehnyt joku muu.

Kun Räihän tutkimukset olivat keskeytyneet väkivaltaisesti, oli ollut Isakssonin vuoro perehtyä tähän ja muihin tutkimuksiin. Aineistoa oli paljon. Isaksson oli joutunut miettimään jättimäinen paperivuori edessään, johtuiko Räihän päähän ampuminen tästä vai jostain muusta tutkimuksesta. Tai jostakin aivan muusta asiasta, jota ei ollut dokumentoitu koskaan kunnolla mihinkään.

Uusissa tutkimuksissa oli noussut seinä vastaan, eikä hän enää tiennyt miten jatkaa.

Eteen ilmestyneet seinät olivat hänelle tuttuja nuoruudesta ja avioeron ajoilta. Hän muisti nyt yhtäkkiä haikeudella hiljattain kuollutta äitiään, jonka kumea ja aikoinaan ahdistava ääni kaikui edelleen hänen mielessään. Yhtäkkiä hänellä oli jopa ikävä sitä. Hän näki seinät niin kuin Räihä saattoi nyt eteenpäin tuijottaessaan ne nähdä. Uusi lähiökoti tai asuinpaikka keskellä betonia, johon Räihä ei ollut tottunut vaan hakeutunut aina tilanteen mahdollistaessa takaisin luontoon.

Räihän koti Vantaan Askistossa oli myyty ja mies muutettu Myyrmäkeen kerrostaloasuntoon kunnollisten kotipalvelujen ääreen aivan juna-aseman viereen. Montaakaan sanaa mies ei ollut sanonut sitten ampumisen, istui vain mykkänä pyörätuolissaan. Kodinhoitaja kävi kotona monta kertaa päivässä. Totesi kaiken olevan ennallaan. Elämä jatkui. Hailakoilla lampuilla, mutta jatkui sittenkin.

Räihän silmistä Isaksson saattoi nähdä muistin ja tekemisen vimman katoamisen olevan Räihälle kuin maailmanloppu, vaikka

mies oli todennäköisyyslaskelmien vastaisesti edelleen elävien kirjoissa.

Isakssonin puhelin soi.

»Tulisitko tänne Meilahteen?» Nina sanoi kuin olisi yrittänyt pitää äänensä riittävän hitaana. Äänessä kuului äkkiä se pakollinen poliisin ammattimaisuus, kun tunteille ei saanut antaa valtaa.

»Jotain erikoista?»

Hiljaisuus langalla kesti pari sekuntia liian kauan, ja se sai Isakssonin sydämen hypähtämään kurkkuun niin kuin niinä aikoina, kun hänen isänsä oli ollut vakavasti sairas.

»Antti on hakattu.»

Kiihkeärytminen rikosromaani lähitöissä kytevästä katkeruudesta

”Markus Ahosen Isaksson-dekkarit ovat jo ylittäneet tavanomaisen jännitystarinan rajat.”

– PERTTI AVOLA, HELSINGIN SANOMAT

Helsinki on kauhun vallassa: kaupungissa riehuvan rikollisjoukon pahoinpitelemäksi voi joutua kuka tahansa. Samaan aikaan eri puolilla räjähtelevät kotitekoiset pommit. Kyteekö jossakin vielä tuhoisampi isku?

Sattumanvaraisilta vaikuttavien tekojen tutkintaa johtaa rikosylikonstaapeli Markku Isaksson, jolla kolleegaan kohdistuneen murhayrityksen selvittäminen on vielä kesken. Kun väkivalta kohdistuu seuraavaksi Isakssonin lähipiiriin, ammatillista etäisyyttä on vaikea pitää yllä.

Tutkinnan edetessä tapauksista alkaa paljastua yhtymäkohtia taannoiseen Meduusa-rikosvyyhteen. Pahasta sikiää aina lisää pahaa, mutta onko kierre katkaistavissa?

